

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 28, Nummer 2
april-mei-juni 2022
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

IN DIT NUMMER:

1.	Wel en wee	2
2.	Geluksdag	8
3.	Tapori-activiteit in Moorsele op 23 oktober 2022	9
3.	Jobcreatie in Ecuador	10
4.	Een hachelijk avontuur	12
5.	Praktische informatie	16

Het winkeltje van Tapori op de website: www.vogelvanpapier.be/winkeltje

Wel en Wee

Uit de brieven van Inge

Dag allemaal,

Er was de voorbije maanden zoveel wel en wee... dat er nauwelijks tijd en energie was om er over te schrijven. 't Was weer een tijd van heel uiteenlopende gebeurtenissen die ik vandaag, zondag 12 juni, op een rijtje probeer te zetten, enerzijds heel ingrijpend en triest en anderzijds heel blij en dankbaar... 't Wordt een Vogel van Papier met veel fotootjes, die misschien nog veel meer zeggen dan woorden. Wie de "papieren" nieuwsbrief ontvangt (die niet in kleur afgedrukt wordt) raden we dan ook aan om even op de website www.vogelvanpapier.be te kijken. Daar vind je een heel kleurrijke nieuwsbrief terug waar de foto's meer tot hun recht komen.

Dinsdag 8 maart: de verjaardag van Taporí

Ik had het beloofd in de vorige vogel van papier: een mooie foto van ons Taporí-verjaardagsfeest. Op 8 maart vierden we onze 17de verjaardag als zelfstandige VZW. Onder een stralende blauwe hemel en bijna zonder mondkmaskers waren veel mensen heel blij dat we weer feest mochten vieren.

Hier en daar werd een traantje weggepinkt, van verdriet over wat de

voorbije twee jaar gebeurde, of van opluchting omdat het ergste voorbij lijkt te zijn. Zelf geniet ik zo van het geluid van de schommels, kindergejoel, de muziek die Patricio weer opzet, mensen die hard lachen om de één of andere grap. Zalig...

Zaterdag 12 maart: 't is weer "humitas-tijd"

Saulo zaaide rond Sint Michiel (eind september vorig jaar) weer veel maïs, en die wordt nu weer per 100 kolven in grote aardappelzakken naar boven gebracht. Voor wie dat nog niet weet: ons huis ligt op een helling en de moestuin en fruitbomen liggen "beneden". Er kunnen dus weer humitas, maïsbroodjes, gemaakt worden. Dat is een groot werk dat meestal in familie of onder vrienden gedaan wordt. Deze keer viel de eer te beurt aan

Anse en Manon, de twee studenten kinesitherapie van de Universiteit van Leuven die in Taporí stage lopen, en Dr. Anne D'Hooghe, kinderarts uit Brugge die mij voor een paar dagen meehielp in de consultaties. Er werd gezwoegd aan de molen, maar het resultaat mocht er zijn.

Donderdag 31 maart: mooi vormingsmoment in Taporí

Stilaan geraakt het revalidatieluik in Taporí weer goed georganiseerd. Door de pandemie werden alle werkschema's immers overhoop gehaald omdat therapie gegeven werd via zoom of alles "in het echt" op individuele basis gebeurde. Nu komt iedereen gestaag terug en zijn er ook veel nieuwe kinderen en jongeren die instappen. Ik hielp Ximena om van de nood een deugd te maken en de uurroosters te reorganiseren, waarbij de werking in de leefgroepen zo weinig mogelijk onderbroken wordt door individuele therapie. Dat lukt door groepsgebeuren en individuele therapie bij de kinderen in omgekeerde blokken dan die van de jongerenateliers te organiseren. Ik voelde me zowaar mijn vader, die vroeger tijdens de zomervakanties op een groot gerasterd magneetbord driehoekjes, cirkeltjes en vierkantjes in verschil-

lende kleuren ordende om de uurroosters van het volgend schooljaar te plannen.

En nu alles weer op gang getrokken is, kunnen we tijdens de maandelijkse teamvergadering ook weer wat tijd vrij maken voor vorming. Anse en Manon gaven ons een workshop over hoe we kinderen met hersenverlamming het best dragen en hoe we op een ergonomische manier en waarbij het kind goed gepositioneerd wordt om zo misvormingen tegen te gaan. Voor de workshop moesten we allemaal een pop of pluchebeer meebrengen om te oefenen. Goede workshop, en goed team!

Zondag 17 april: Pasen

We zijn net terug van een mooie twee-en-een-halve-daagse! We genoten, na bijna twee jaar alleen maar de weg van Zambiza naar Pomasqui en te-

Wel en Wee

Uit de brieven van Inge

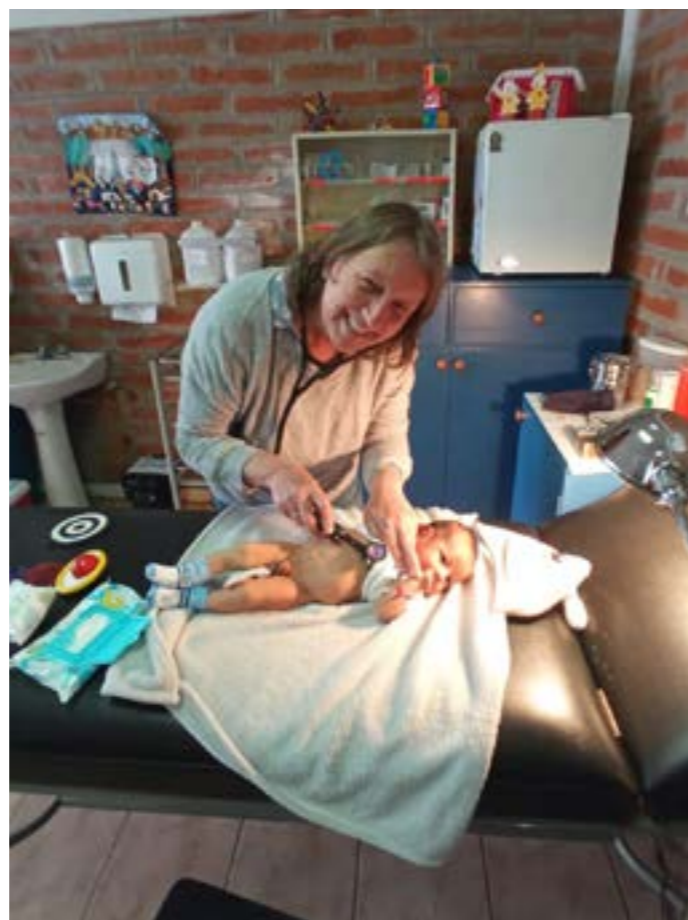
rug te doen, van het wijdse mooie Ecuador. Gisteren nog een stevige wandeling op 4000 meter hoogte waarbij we de Chimborazo in al zijn glorie mochten aanschouwen.

En eergisteren een "mooie" Goede Vrijdag, alhoewel die dag mijn favoriet niet is in de katholieke kalender, in Salinas de Guaranda, waar het Ecuadoraans wereldwinkelproject een goeie 50 jaar geleden opgestart werd onder impuls van enkele Italiaanse Salesianen. In dat dorpje kan je er de zoutmijnen en verschillende artisanale en collectieve bedrijfes bezoeken. En met de mensen van het lokaal bureau voor toerisme, dat ook eigendom is van de gemeenschap, organiseerden we er drie dagen van de inleefreis van 22 leerlingen en 4 leerkrachten van het College van Veurne. Zij komen in juli naar Ecuador en zullen eerst een week in Tapori meehelpen en daarna ook andere projecten leren kennen. Zo combineerden we het nuttige met het aangename, en ik genoot er zo van de zon!

Binnenkort organiseren die leerlingen in Veurne een Ecu-night, met onder andere een fakkeltocht, homo universalis spel en spaghettiavond in hun college, om onze werking in Tapori te ondersteunen. Tijdens de vasten en ook erna werden in

West-Vlaanderen en Antwerpen ook nog andere mooie initiatieven ten voordele van Tapori georganiseerd: Er werd gedurende drie dagen gefietst in het zuiden van Nederland, en in verschillende scholen in Kortrijk, Veurne en Menen werd verteld over kinderen in Tapori en gedanst op de

muziek van Jayac. En van mensen van Rotary De Panne – Koksijde – Veurne ontvingen we enkele heel nuttige apparaten voor in de medische consultatie, onder andere een heel goede stethoscoop om hartgeruisjes duidelijker te horen en te analyseren. Bij deze hartelijk dank voor alle inspanningen die geleverd werden en zo worden we weer geholpen om mensen bij wie 't minder goed gaat ook verder te helpen.

Donderdag 28 april: Zo erg en geen woorden voor

Eergisterenavond rinkelde heel laat de telefoon... Dat gebeurt wel vaker: een mama wiens kindje

koorts heeft, een contract voor Jayac... Maar deze keer was het met verschrikkelijk nieuws. Een neef van onze kinderen, 19 jaar oud, was uit het leven gestapt... zoon van Paulina, mama van Miguelito die ik hier in het begin als eerste kindje met een beperking leerde kennen... Geen woorden voor 't verdriet dat we de voorbije dagen mee beleefden... Hoe kan je in godsnaam troosten... waarom waarom... Alleen maar samenzijn en helpen dragen... een beetje uitleg zoeken die dan toch niet helpt om enige zin van zo diep afzien te begrijpen...

Ik zegde de laatste tijd al vaker dat jongeren me almaar meer bekommeren en zorgen baren, vooral diegenen die in het hoger middelbaar zitten. Soms vraag ik hen tijdens een consultatie wat ze na het college willen doen. De meesten zeggen dat ze zullen deelnemen aan het ingangsexamen om een plek te krijgen in de openbare universiteit. Bij de inschrijving voor dat examen moeten ze vijf opleidingen aanduiden die ze eventueel graag zouden willen studeren. De meesten vullen dan geneeskunde, ingenieursstudies of rechten in... Wanneer ik hen terugzie na het examen... is er meestal apathie of ontgoocheling: te weinig punten, geen plaats gekregen, niets aan het doen. In de krant gaf de directeur van het instituut dat de instroom van studenten in het openbaar onderwijs moet regelen toe dat zo'n 180.000 kandidaat-studenten geen plaats zouden krijgen of vinden. Zoveel verloren talent. Zou die mijnheer echt wel beseffen hoeveel kansen en jeugdig idealisme hij met zijn slecht beleid de grond in boort? Sommige jongeren proberen het dan nog eens opnieuw... en wanneer ik dan opnieuw de vraag stel waarvoor ze zich willen inschrijven, is het antwoord vaak...: "deze keer... voor om het even wat". En bij diegenen die het niet meer zien zitten om het examen mee te doen en zeggen dat ze werk zullen

zoeken, krijg ik als antwoord op de vraag in welke sector ze iets hopen te vinden hetzelfde te horen: "om het even wat". Kan je je dat voorstellen in België waar jongeren kampen met keuzestress... niet wetende wat te kiezen om toch maar geen kansen te verspelen en alle deuren open te houden...

Hier zijn jongeren vaak moe-gedroomd omdat dromen maar zelden uitkomen, leven van dag tot dag zonder veel inhoud, weinig kansen... enkele ontgoochelingen en blij moeten zijn met "om het even wat"... en dan geen uitweg of zin meer zien. We begrijpen weinig of niets van 't leven... en toch gaat het almaar voort..., met pijn in 't hart...

Woensdag 4 mei: Bezoek uit eigen dorp

We voelen duidelijk dat de reismicrobe na twee jaar "quarantaine" heropleeft en dit jaar worden alle records gebroken wat het aantal overnachtingen in hotel "Debrownies" (naam die onze kinderen aan ons huisje gaven) betreft. Soms wordt daarvoor al lang op voorhand "gereserveerd", en soms krijgen we onverwachts een whatsappberichtje of mailke. Deze keer kwam dat van Broos Van de Moortel uit Moorseele, die met zijn vriendin voor enkele maanden door Latijns-Amerika reist. Zijn ouders hadden hem over ons verteld want zij kenden mij al langer en hoorden al over Tapori van in het begin. 't Was fijn om mensen uit eigen dorp te mogen ontvangen en gemeenschap-

Wel en Wee

Uit de brieven van Inge

pelijke kennissen te vinden. En 't was ook mooi om hen te vertellen hoe Taporí ontstond en groeide, en hen te laten zien wat we nu doen. Werk van bijna dertig jaar... al een hele generatie.

En over generaties gesproken: ook Taporí als VZW krijgt nieuwe jonge medewerkers. In februari werd, zoals het hoort na vier jaar, een nieuwe beheerraad verkozen. Cristina was al twee keer een heel getrouwe en goede voorzitter, maar dat voorzitterschap mocht volgens de statuten niet meer verlengd worden. Ximena, die ook al sinds jaar en dag in Taporí werkt, werd verkozen als nieuwe voorzitter. Ook dat zal zeker goed verlopen. We maakten van die overgang en daarmee gepaard gaande administratieve rompslomp in het Ministerie van Sociaal Welzijn gebruik om mensen uit te nodigen zich kandidaat te stellen om ook lid te worden van de VZW en hen in te schrijven. Dat mochten zowel mensen uit families die sinds jaar en dag gebruik maken van onze dienstverlening zijn, als mensen die al enige tijd in Taporí werken. Vier mensen uit het team dienden zich aan en alle kandidaturen werden aangenomen.

De namen van de kandidaten zullen velen die in Taporí werken blij maken: Wilson, sinds zes jaar ergotherapeut in het jongerenatelier, onrustige grappenmaker en goede en graag geziene opvoeder en vertrouwenspersoon van jongeren met verstandelijke beperking; Miguel, die als student ergotherapie een vijftal jaar geleden stage deed in Taporí en van wie Dany Taelman me toen zei: "Dat is ne heel goeie gast. Ge moogt hem niet laten schieten"; Monica, de zus van Carmita, die elke dag zorgzaam en motiverend samen met mama's van kinderen met een beperking, alle tienuurtjes en middagmalen voor iedereen klaarmaakt; En tenslotte Viviana, dochter van Rosita met wie ik Taporí bijna 30 jaar geleden opstartte. Vivi, die als kind in Taporí opgroeide, werkt sinds vier jaar als boekhoudster en secretaresse in Taporí en neemt stilaan meer verantwoordelijkheid op. Toch mooi he.

Zaterdag 14 mei: Over ons hachelijk avontuur op vrijdag de 13de!

Gisteren hadden we met het Taporíteam na twee jaar uitstel opnieuw onze "uitstap ter ere van 1 mei". Maar wat een rustige mooie natuurwandeling met als eindpunt een zalige plons in warmwaterbaden moest worden, werd een hachelijk avontuur dat slecht had kunnen aflopen, een glijval-en-klim-uitputtingstocht in de hoge bergen... die gelukkig goed afliep. Die één-mei-uitstap zal beklijven in de analen van Taporí en achteraf gezien was het een schitterende teambuildingsdag. Ik laat Miguel, Yesenia en Wilson de eer om hier een beetje verder over deze uitstap verslag uit te brengen, met veel fotootjes ter illustratie... om nog maar eens te tonen hoe anders dan de verwachtingen de werkelijkheid kan zijn.

Zaterdag 21 mei: Toost op 30 jaar geleden

Gisterenavond trokken Saulo en ik er even op uit, een "onderonsje" in La Ronda, dat mooi koloniaal straatje in het oude Quito. We hebben er met een glaasje "canelazo", een soort ecuadoraanse "glühwein" met o.a. passievrucht, kaneel, suiker en rum, geklonken op onze 30ste verjaardag, nog steeds dankbaar dat die politieagent in de Diestsestraat in Leuven toen geen Spaans kon!

Zondag 12 juni: Tijd om deze "wel en wee" af te ronden

Voilà, we zijn weer drie maanden verder en 't wel en wee van de voorbije maanden is weer geschreven, al zou er nog zoveel meer verteld kunnen worden. De dagen gaan zo snel voorbij, helemaal gevuld van 's morgens tot 's avonds. De consultaties, waarover ik hier nog het minst schreef, blijven het grootste deel van de tijd innemen. Op mijn bureau liggen hier nog een stapel medische dossiers van enkele ingewikkelde gezondheidssituaties klaar om aan te vullen of dingen op te zoeken over mogelijke diagnoses of behandelingen,

of om referentiebrieven te schrijven. Het onderzoekswerk schoot er de voorbije maanden bij in, en dat blijft me onrustig maken.

Er is zoveel "dagelijks werk", gelukkig ook met veel voldoening. Zo hadden we twee weken geleden een heel goed overleg met de psychologen van intern CLB-team van het college in Pomasqui. We konden hen ervan weerhouden om een meisje dat nu afstudeert in het middelbaar te verplichten een invaliditeitskaart met als kwalificatie "verstandelijke beperking in de tweede graad" aan te vragen. Dat meisje heeft een zeldzame aandoening waardoor haar gezichtsvermogen almaar minder wordt en ze stilaan ook een aantal neurologische problemen krijgt. Ze is heel timide en geeft weinig of geen moeilijkheden aan, ook uit schaamte. In Taporí zagen we haar toen ze 7 jaar oud was, en opnieuw toen ze 16 jaar was. We probeerden duidelijke informatie te geven over haar situatie, maar ongeloof en ontkenning en "ermee leren leven" was toen eenvoudiger.

Maar toen haar moeder ons enkele documenten kwam vragen voor die kwalificatie, trokken

we serieus aan de alarmbel. Op school reageerden men eerst vol ongeloof, toen we hen zeiden dat dat meisje nu nog maar 10 % van haar gezichtsveld overhoudt en dat die gezichtsproblemen haar studieresultaten zeker beïnvloeden. Maar naderhand luisterden de psychologe en orthopedagoge wel, en ik maakte van de gelegenheid gebruik om hen te zeggen dat er op school zo nog een aantal jongeren zijn die leermoeilijkheden hebben in het kader van een niet gemakkelijk herkenbaar syndroom of hersenletsel. Vaak doen zij hun uiterste best, maar omdat hun resultaten onvoldoende zijn, krijgen ze vaak te horen dat ze lui zijn, of hun best niet doen. Sommigen worden dan lastig op school of haken af... allemaal onterecht. In ieder geval konden we met die vergadering toch weer een deurtje openen en kan er in de toekomst dan toch wat meer samengewerkt worden... Voortdoen dus... want soms hangt 't welzijn van mensen af van kleine op 't eerste zicht onzichtbare wendingen...

En nu wensen we iedereen een mooie zomer toe!

Inge en co.

Mijmeringen over een geluksdag

Geschreven door Manon Van Kerckhoven,
student kinesithérapie in Leuven en op stage in Tapori

Het is hier nog stil. De vogels zijn wakker, de zon komt op. Ik weet dat Anita (de kleuterjuf in Tapori) al klaar zit om ons te verwelkomen. Vandaag krijg ik de eer haar te helpen met het wassen van een 30 jarig meisje: Rosita. Ik zeg "meisje" omdat ze de mentale leeftijd heeft van een kleuter. Een nieuwe ervaring. Voor alles een eerste keer. Rosita geniet van dit hele gebeuren. Daar doe ik het voor. Dat ene

kleine glimlachje van geluk. Fris en monter zijn we klaar voor de dag.

De andere kinderen komen één voor één binnen. Het weer is ideaal. Niet te warm. Niet te koud. Perfect shortjes-weer zou ik zeggen. Maar ik twijfel aan mijn eigen weerbericht wanneer ik de kleren van elk kind bekijk: Muts, sjaal, winterjas. Ben ik gek aan het worden? Of spreken we hier gewoon over een cultuurverschil? Ik voel me een toerist.

Vandaag mag ik werken met Patricio (de kine-sist). Tussen de patiënten door vindt hij het heel leuk mij typische Ecuadoraanse kost te laten proeven. Ik klaag niet. Het is amper 10 uur en ik mag al genieten van een "quimbolito". Dat is

lekkere cake die gestoomd wordt in een groen blad.

In de namiddag maken we een parapodium en een stoeltje uit karton met behulp van zelfgemaakte lijm. Indrukwekkend project: Met zo weinig middelen iets maken dat zoveel waarde heeft. Dat noem ik kunst.

De werkdag zit er op en Tapori loopt stilaan leeg. Ik stap de mooie, met zonnebloemen gekleurde poort uit en roep de laatste personen in mijn gezichtsveld nog een 'buenas tardes' toe. Zo gaat dat hier, je loopt geen persoon voorbij zonder iets te zeggen. Daar zouden we in België nog iets van kunnen leren. Mooi. In de straten bruist het Ecuadoraanse leven. Vandaag is het een geluksdag, de bus staat klaar. Alsof de buschauffeur wist dat ik nu net de poort zou buiten wandelen.

Op de hobbelende weg naar huis, Zambiza, heb ik moeite om mijn ogen open te houden. Maar iets trekt mijn aandacht: De bus stopt, maar in plaats dat iemand de bus opstapt en 35 cent betaalt voor een rit, stapt de geldontvanger van de bus af en hij betaalt iets aan een jongeman die onder een afdakje staat?

Ik vraag aan Inge wat dat betekent. Maar het is een raadsel dat we van haar zelf moeten proberen uit te zoeken. En als we het vinden, winnen we een ijsje. Het heeft iets te maken met minuten en tijd, maar ik snap er niks van.

Geluksdag, ik mag vanavond nog een bananecake maken. Bakken is mijn passie, en de cake wordt ook nog eens geapprecieerd. Tot morgen, misschien wel een nieuwe dag vol geluk...

Manon

AMIGOS DE TAPORI INVITEERT "OP DE KOFFIE MET DUO SEPTYN" T.V.V. "TAPORI ECUADOR".

SEPPE VANDE WALLE ACCORDEON - TIJN HUYLEBROECK PIANO & GITAAR.
ZONDAG 23 OKTOBER 2022

OC DE STEKKE SINT-MAARTENSPLEIN 12 MOORSELE

OM 14.00U KOFFIE / THEE MET TAART.
OM 15.00U OPTREDEN TOT 17.00U
MET EEN PAUZE.
STAND met ARTISANAAT
GEZELLIGE BABELS BIJ EEN DRANKJE.

VOORAF INSCHRIJVEN BIJ AGNES BRUNEEL. abruneel@scarlet.be of 0486/ 25 38 27

KOFFIE, TAART EN OPTREDEN €12,00 PER PERSOON,

KINDEREN TOT 12 JAAR OPTREDEN GRATIS / TAART EN DRANKJE € 6,00

OVERSCHRIJVING MET VERMELDING VAN AANTAL PERSONEN/ KINDEREN.

OP NAAM VAN AMIGOS DE TAPORI BE 35 5230 8090 3937

WIJ,"AMIGOS DE TAPORI", ZIJN BLIJ MET JULLIE AANWEZIGHEID
EN STEUN VOOR ONS PROJECT: "TAPORI ECUADOR"

Anse en Manon bovenop de krater van het Quilotoameer, van geluksdagen gesproken!

Jobcreatie

De Ecuadorianen zijn er experts in !

Helaas zit onze tijd in Tapani er al op. Wij zijn Anse en Manon, 2 laatstejaars studenten aan de opleiding revalidatiewetenschappen en kinesitherapie aan de KULeuven. Acht weken lang hebben wij met veel plezier stagegelopen in Tapani.

We leerden in die periode heel veel bij binnen het domein van onze opleiding, maar ook over het leven in Ecuador in het algemeen, onder andere over hoe iedereen zijn plekje vindt of maakt op de arbeidsmarkt...

Zo bijvoorbeeld zorgt de stadspolitie bijna elke dag voor een heuse opstopping in het ochtendverkeer door op de ronde punten het verkeer te regelen. Hoezo, denken jullie nu zeker. Op een rond punt zou alles toch "vanzelf" moeten gaan. Dat is waar, maar als je als politieagent daar dan toch moet staan, moet je aan de burgers toch laten zien dat je "werkt" en dus nodig en nuttig bent. Het geeft immers niet altijd een goede indruk als je met z'n vieren aan de kant staat, allemaal op hun gsm aan het kijken, omdat er geen werk is...

Als er geen werk is... dan moet je werk maken. En als politieagent doe je dat bijvoorbeeld door om de haverklap de auto's die al op het rond punt tegen te houden, en de auto's die uit één invalsweg komen onder luid gefluit en heftig gezwaai met de armen door te laten, tot die auto's zichzelf strop rijden tegen de andere auto's die al op het rond punt stonden... Zo creëer je ellenlange opstoppingen in de andere invalswegen, die je dan weer probeert op te lossen door op een andere plek op het rond punt te gaan staan... Misschien waren die gsm'ende politieagenten wel de foto's van de ellenlange opstoppingen aan het doorsturen naar hun inspecteur of commissaris... om te tonen hoe nodig het is dat zij daar het verkeer regelen...

Autorijden in Ecuador is bovendien elke keer een onverwacht avontuur. Links of rechts inhalen maakt allemaal niet uit. Toeteren gebeurt ook à volonté. En een leuk weetje: nummerplaten beginnen telkens met de eerste letter van de provincie. In Quito beginnen de nummerplaten dus telkens met een P van de

provincie Pinchincha. Ook zijn er op straat mensen die je tegen betaling helpen uitrijden. Deze vorm van creatieve jobcreatie gebeurt niet enkel in het verkeer, maar ook in de supermarkten. Je kan niet met je karretje door de kassa's rijden zoals je België wel kan. Om dit op te lossen staan er nieuwe winkelmedewerkers klaar met een ander karretje aan het einde van de kassa's. Zij helpen je je zakken volladen met de boodschappen en uiteindelijk rijden zij met het karretje naar je auto. Natuurlijk weer tegen betaling.

Waar ons brein nog het meest over gekraakt werd is het 'bussengeheim'. Elke namiddag pakten wij de bus naar huis. En we zagen dat de bus telkens op eenzelfde plek aan een rond punt vertraagde en keek naar het signaal of teken van iemand die aan de kant stond. Het teken was vaak een aantal opgestoken vingers, of soms ook een groot blad met één of ander cijfer. Soms stapte de geldontvanger van de bus en gaf hij geld aan de jongeman, enkele dollars terwijl het busticket amper 35 cent kost. Andere keren liep diezelfde geldontvanger, na een heel trage rit van de buschauffeur, heel snel naar een controlekastje dat op een andere plaats geïnstalleerd was en knipte hij daar zelf een kaart. We kregen het antwoord niet mooi voorgeschoteld van Inge en ontrafelden het uiteindelijk beetje bij beetje, met een ijsje als beloning.

Blijkt dat het geknipte kaartje 's avonds gecontroleerd wordt door de baas van de vervoersmaatschappij waar de bus toe behoort. Het dient als bewijs dat de bus binnen de correcte tijdssloten zijn route deed. Bij overtreding worden boetes aangerekend. Dus is het belangrijk om het tijdslot te volgen... Maar tussen de tijdssloten door kan er wel gesjoemeld worden. Want de buschauffeur en zijn geldontvanger hebben er alle baat bij om zoveel mogelijk passagiers op te laden, aangezien zij geen vast loon krijgen maar minder of meer verdienen al naargelang het aantal passagiers dat op hun bus stapt. Dus loont het dan toch om tussen het kaartjesknippen door "zo traag mogelijk te rijden", zodat er zoveel mogelijk tijd is verlopen tussen het tijdstip waarop de vorige bus passeerde en het tijdstip waarop je dan zelf passeert. Maar je mag het ook niet te lang rekken... want dan overschrijd je je eigen tijdsslot en krijg je boete.

Daarom is het belangrijk om op bepaalde plekken te weten hoeveel minuten eerder de vorige bus passeerde... en dat is het cijfer dat die mensen aan de kant van de weg laten zien. Hoe hoger het cijfer, hoe harder de buschauffeur dan op zijn gaspedaal duwt om dan toch op tijd aan zijn volgende controlekastje te geraken en zijn kaartje te knippen... Die mensen aan de kant van de weg houden per minuut bij wanneer elke bus passeert en "verkopen" de juiste informatie. Absurd maar waar...

We mogen natuurlijk ook niet vergeten zoveel mooie dingen van Ecuador te benoemen. Zo zijn de mensen véél vriendelijker en zal iedereen ook tegen onbekenden telkens "Hola ... Buenos días ... Cómo está?" zeggen. De ongelofelijke natuur heeft ons meerdere keren versteld doen staan. En onze magen waren dag na dag goed verzadigd. Al zou dit ook wel eens kunnen liggen aan de verrukkelijke kookkunsten van Saulo en Inge...

Anse en Manon, out!

Hachelijk avontuur in Papallacta

door Wilson, Yesenia en Miguel

Voor de pandemie gingen we rond 1 mei al enkele keren op daguitstap met de ganse Taporiploeg. Dat was altijd een mooi teambuildingmoment, ontspannen samenzijn in een andere context waar we naar uitkeken en achteraf van nagenoten. We waren dus blij dat we na twee jaar “quarantaine in Tapori”, er weer op uit mochten. Maar deze keer liep helemaal anders dan verwacht. Hier ons verslag:

Vol Verwachting !

We hoorden van verschillende mensen, onder andere Anse en Manon die in Tapori stage liepen, dat je vanaf een heel hoog punt in de Andes kon afdalen naar de zalige warmwaterbaden in Papallacta. Zij deden de tocht op een mooie vrije zondag en vertelden er ons 's anderendaags vol enthousiasme over. Ze lieten ons foto's zien, vol bewondering over de ecuadoraanse natuur, met als hoogtepunt een stralend witte Antisana, de vulkaan waar het warme water in Papallacta vandaan komt, in al zijn glorie, tegen een helderblauwe hemel.

De tocht duurde een vijftal uur, met eerst een kleine kuitenbijter maar daarna een rustige afdaling over een mooi pad, gemakkelijk te doen voor elke wandelaar en zonder enige mogelijkheid om verloren te lopen want je had mooi overzicht over de bergen en meren en gele paaltjes duiden overal de weg. Ondertussen kon er bijgepraat worden, geplaagd en grappen verteld. Picknicken onderweg kon ook... onder een mooie zon bij één van de talrijke kristalheldere meren. Als je geluk had, kon je beren zien, en ook herten of een condor. Je kon er best wel vroeg voor vertrekken en zonnecrème smeerde je best goed want de tocht liep op zo'n 4000 meter hoogte. Je voorzag best ook voldoende water en het was misschien ook aangeraden om een water-en-winddichte regenjas mee te nemen, en ook droge kleren om die aan te doen na het deugddoend warmwaterbad. Want soms kon het toch een beetje regenen en waaien, maar niets ergs, want het werd toch stilaan zomer. Na die mooie wandeling kon je je spieren laten ontspannen in de zalige warmwaterbaden, genieten van een heerlijke maaltijd in één van de vele wegrestaurantjes en daarna rustig met de bus terugkeren naar Quito, een schitterende ervaring rijker...

Dat leek ons een schitterend plan voor onze 1-mei-uitstap, en vol verwachting werden alle voorbereidingen genomen... Iedereen zou en moest meegaan!

Maar het draaide helemaal anders uit !

Het vertrek was gepland op vrijdag 13 mei (!!!), om 6.00 uur stipt. De bus stond klaar, maar naar aloude ecuadoraanse traditie vertrokken we om 6.45 uur. Zoals we hier zeggen: “de dekens waren bij sommigen blijven plakken”. Iedereen was blij en vol verwachting en misschien ook wel een beetje bang, want de meesten hadden nog nooit zo'n lange tocht ondernomen. Bovendien was het eigenlijk wel koud en regenachtig. Maar we dachten dat de wolken wel zouden opentrekken.

Na goed anderhalf uur rijden kwamen we aan bij het vertrekpunt van de tocht, het hoogste punt van de bergpas waar een kapelleke staat met een moeder Maria. Sommigen lazen een (schiet?)gebedje, anderen besloten om dan toch uit hun reservekleren toch een dikkere trui te halen en die aan te doen of

een “regenjas” te maken van grote plasticzakken die in de bus lagen. We dronken eerst nog warme koffie in de bus en aten warme verse humitas die de oma van Cristina voor ons gemaakt had.

Aan de ingang van het natuurpark registreerden we ons bij de boswachter, die (achteraf gezien) smalend opmerkte dat we toch wel wat licht gekleed waren, en dat we de gele paaltjes goed moesten volgen. Bij zo'n weer liepen immers vaak mensen verkeerd en hij wist dan al waar hij ons zou moeten komen zoeken. Maar we hadden verschillende kopieën van de beschrijving van de tocht mee, in plasticen mapjes (tegen de regen). We hadden voldoende water en een grote bidon boomtomatensap mee, en meer dan voldoende eten. En voor in het ergste geval noteerden we ook zijn gsm-nummer. Voor alle zekerheid wees die boswachter nog naar een mand met handschoenen en sjaals. Die verkocht hij voor het goede doel en de koude in het gebergte kon zo ijzig koud zijn...

Om 9.30 uur vertrokken we vol goede moed... en toch ook wel een beetje onzeker. Maar de boswachter riep ons nog na: “t Zal jullie wel lukken. Jullie zijn een goed team”. Het eerste deel, inderdaad een kuitenbijtertje, was het moeilijkste stukje, had men ons gezegd, en dat viel eigenlijk best wel mee... Iedereen geraakte goed boven... Als we dat konden, dan was de rest zeker goed te doen, dachten we. We moesten dan alleen maar die gele paaltjes over het pad volgen.

Maar eenmaal dat hoogste punt voorbij begon het pas... : Het landschap was grijs en nat en koud. Mist overal en van overzicht geen sprake. Vanaf het ene gele paaltje was het volgende nauwe-

lijks te zien. En wat een pad moest zijn, was veranderd in een stenige modderglijbaan. Bij de eerste valpartij werd er nog gelachen... maar al naargelang we verder afdaalden waren er steeds minder mensen met nog propere kleren of zonder blauwe plekken of schrammen. We kregen het ook almaar kouder en kouder... en sommigen kregen hoofdpijn door de hoogte. Nu en dan vingen we een glimp op van een meer waarvan we dachten dat het ons dichterbij onze eindbestemming bracht. Maar we raakten het noorden, en ook het zuiden en het westen en het oosten kwijt. De Antisanavulkaan, die ons referentiepunt moest zijn, lag helemaal bedolven onder stapels wolken. We zagen hem nooit.

Na goed vier uur stappen en toen we ver onder ons een meer zagen maar niet wisten hoe we er aan moesten geraken en eigenlijk ook niet welk meer het was op onze moeilijk te lezen doorweekte kaarten, beslisten we om op onze stappen terug te keren, helemaal terug naar boven... Maar de terugtocht was nog moeilijker dan de afdaling. We klommen drie stappen omhoog en gleden of vielen er twee terug naar beneden. Wachten op wie achterbleef werd almaar moeilijker want de

koude zat in onze botten. Sommigen kregen krampen waardoor de benen niet meer meewilden. We hadden immers maar weinig gedronken onderweg, en de bananen, goed tegen de krampen, zaten diep in de rugzak die met verstijfde vingers nog maar moeilijk open te krijgen was.

Het werd een ware overlevingstocht waarbij sommigen huilden, anderen de één of andere bekenenis deden, of al dan niet hallucinerend de schim van een beer of een hert zagen. Het werd een hallucinante terugtocht, waarbij sommigen de boswachter of het noodnummer probeerden op te bellen, zonder enig succes. Zo ploeterde iedereen verder... elkaar helpend zo goed en zo kwaad als het kon, met maar één doel: iedereen moest veilig en wel terug boven geraken.

De sterksten kwamen eerst boven en stapten verder tot ze met hun telefoon onze buschauffeur, die ons aan de andere kant van het natuurreservaat, waar we normaalgezien al hadden moeten aankomen, bezorgd stond op te wachten. Hij kwam met zijn bus zo dicht nabij als maar kon.

Na bijna 9 uur helletocht was iedereen veilig en wel terug boven, kletsnat tot op ons vel, uitgedroogd en hongerig... versteven of kluttrend van de kou... Wie kon, veranderde van kleren... Warme thee werd uitgedeeld en de geplette bananen smaakten als geen één, net zoals het boomtomatensap dat Miguel en Wilson de ganse weg naar beneden en terug naar boven meegesleurd hadden. In zo'n pure natuur mag je toch geen plastic achterlaten. Zo kwamen stilaan de commentaren

los... en hier en daar een schaterlach, een omhelzing, een traan om de bezorgdheid voor wie het echt het moeilijkst had gehad, een massage, een droge handdoek,...

We reden de berg terug af. Aan de ingang van het park was van de boswachter geen spoor te zien. We zouden hem anders toch wel eventjes op zijn onverantwoordelijkheid gewezen hebben. Blijkt immers dat hij ons bij dat weer ofwel niet had mogen doorlaten, ofwel met ons had moeten meegaan. Toen we bij ons warmwaterbad aankwamen, waar we ook een avondmaal

gereserveerd hadden voor iedereen, was er al geen water meer in de zwembaden. Er is hier immers zo'n rijkelijke toevloed van water dat de baden elke avond helemaal geleegd worden en tegen 's morgens weer helemaal vol zijn. Het enige wat dus droog bleef tijdens die ganse dag was... onze zwemgerief!

We kregen gelukkig wel ons avondmaal, en aan de lange tafel werd er gegierd van het lachen, zo blij dat het avontuur toch goed afgelopen was. 's Avonds vertelde iedereen thuis zijn verhaal, en werd vol ongeloof geluisterd. En 's anderendaags... kon niemand een stap verzetten van de spierpijn. De volgende maandag luisterden de patiënten en ouders van kinderen met een beperking die naar Taporí kwamen naar alle verhalen en hoorden we veel keer: Gelukkig dat het goed afgelopen is. Stel je voor dat wij hier zonder jullie moesten voortdoen...

't Was waarlijk een overlevingstocht geweest, ongelooflijk goed voor teambuilding, maar helemaal niet voor herhaling vatbaar, zeker niet op een vrijdag de dertiende.

En tot besluit: onze moraal van het verhaal: Hoe vaak we ook vallen, we staan opnieuw recht, tot we ons doel bereiken!

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20

edebrall@telenet.be

vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

Tel 00 59 32 288 62 29

De naam “**Tapori**” komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van “solidariteit”.

TAPORI - ECUADORIAANSE VERSIE - VANDAAG:

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

Met fiscaal attest : vanaf 40,00 € per jaar

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 470/85.05.31

vzw Kontinenten behoudt 5% van het gestorte bedrag voor de administratieve tussenkomst.

Vermelding: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Voor een correct attest:

Naam en voornaam vermelden zoals op uw identiteitskaart
Rijksregisternummer in de mededeling

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)